

„Adevăratul har al lui Dumnezeu este acesta, în care stați”

1 Petru 5.12: Adevăratul har al lui Dumnezeu este acesta, în care stați.

Dumnezeu ni S-a revelat ca „Dumnezeul *oricărui har*”, iar noi stăm înaintea Lui ca cei care au „gustat că *Domnul este bun*”. Dar cât de dificil este pentru inima omului să creadă că Dumnezeu este milostiv! Sentimentul natural al inimilor noastre este mai degrabă: „Știam că ești un om aspru”. Prin natura noastră, tuturor ne lipsește o înțelegere a harului lui Dumnezeu.

Uneori avem idei complet greșite despre natura harului. De exemplu, credem că harul înseamnă că *Dumnezeu trece cu vederea păcatul*. Aceasta este complet greșit. Dimpotrivă, harul vede păcatul ca pe ceva atât de teribil de rău încât Dumnezeu nu are cum să-l treacă cu vederea. Dacă ar fi în puterea unei persoane să acopere căile sale de nedreptate și păcat și să se îmbunătățească într-o asemenea măsură încât să poată sta în picioare înaintea lui Dumnezeu, atunci nu ar fi nevoie de *har*. Dar tocmai faptul că Dumnezeu este milostiv face ca păcatul să pară a fi un lucru atât de rău. Starea omului, a păcătosului, este complet stricată și fără speranță, și numai *harul necondiționat* îl poate ajuta, îi poate împlini nevoia.

Trebuie să învățăm ce este Dumnezeu pentru noi, dar nu prin propriile noastre gânduri, ci prin revelația pe care Dumnezeu Însuși a dat-o despre Sine, iar El S-a revelat ca „*Dumnezeul oricărui har*” [1 Petru 5.10]. În momentul în care îmi dau seama că sunt un om păcătos și că Domnul S-a întors la mine tocmai pentru că știa toată amploarea și odiozitatea păcatului meu, în același moment învăț să înțeleg și *ce este harul*. Credința mă face să realizez că Dumnezeu este mai mare decât păcatul meu, și nu că păcatul meu este mai mare decât Dumnezeu. Iar Domnul, pe care mi s-a permis să-L cunosc ca pe Cel care Și-a dat viața pentru mine, este Același Domn cu care am de-a face în fiecare zi, iar toate acțiunile Sale cu mine, toate îndrumările Sale se bazează pe aceleași principii *ale harului*. Marele secret al întregii creșteri spirituale constă în a-L privi pe Isus ca pe Domnul *plin de har*. Cât de prețios și de întăritor este să știi că Domnul Isus are aceeași dragoste pentru mine în acest moment ca atunci când a murit pentru mine pe cruce!

Acest adevăr ar trebui să fie aplicat de noi în circumstanțele cele mai obișnuite ale vieții de zi cu zi. Să presupunem, de exemplu, că sunt într-o dispoziție proastă, pe care mi-e greu să o controlez. Ce ar trebui să fac? Să o aduc la Isus ca Prieten al meu! El este sursa de putere pentru a-mi satisface orice nevoie. Acesta este modul în care *credința* ar trebui să fie exercitată întotdeauna în fața ispitei. Toate eforturile noastre proprii de a depăși astfel de ispiti nu ne vor duce niciodată la țintă. Sursa adevăratei forțe constă în conștientizarea faptului că Domnul *este milostiv*. Omul natural (fișec) din noi vrea întotdeauna să pună altceva în locul lui Hristos, care este singura sursă de putere și binecuvântare. Să presupunem că sufletul meu a pierdut părțile cu El - inima naturală este imediat gata să spună: „Înainte de a putea veni la Hristos, trebuie mai întâi să se îndrepte problema”. Dar El *este milostiv* și, în această conștientizare, ar trebui să ne întoarcem *imediat* la El *așa cum suntem* și apoi să ne smerim profund înaintea Lui. Doar în *El* și de la *El* primim ceea ce este capabil să ne refacă sufletele. Smerenia în prezența Sa este singura smerenie adevărată. Dacă venim în prezența Sa *așa cum suntem*, El ne va da *har*, și nimic altceva decât *har* ...

Isus este Cel care dă inimilor noastre pace durabilă, și nu ceea ce gândim despre noi și despre ceea ce este în noi înșine. De asemenea, credința nu va considera niciodată ceea ce este *în noi* ca bază

a odihnei. Ea ia și prețuiește și înțelege ceea ce Dumnezeu a revelat și care sunt gândurile Sale despre Isus, în care *El însuși se odihnește*. Dacă Îl cunoaștem cu adevărat pe Isus ca fiind cea mai de preț comoară a sufletelor noastre, dacă ochii și inimile noastre sunt fixate pe El, vom fi feriți în modul cel mai eficient de orice preocupare pentru vanitatea și păcatul din jurul nostru; iar acest fapt, la rândul său, ne va da putere împotriva păcatului și a stricăciunii din propriile noastre inimi. Tot ceea ce descopăr în mine și care nu este de la El este păcat; dar nu meditația asupra păcatelor și răutăților mele și stăruința asupra acestor lucruri mă vor ridica din țărână, ci meditația asupra Domnului Isus, contemplând excelența care este în El. Este bine să terminăm cu noi înșine și să fim preocupați cu Isus. Putem să uităm de noi înșine, de păcatele noastre, da, de toate, mai puțin de Domnul nostru Isus Hristos.

Nu există nimic, care să fie mai dificil pentru inimile noastre, decât să ne agățăm conștient de *har*, să rămânem practic conștienți că nu suntem sub Lege, ci sub *har*. Știm că inima este „întărită” prin *har* (Evrei 13.9), dar nimic nu este mai dificil pentru noi decât să înțelegem *plinătatea* harului, acel „*har al lui Dumnezeu, în care stăm*” și să umblăm în puterea și conștientizarea acestui har. ... Doar în prezența lui Dumnezeu îl putem recunoaște, iar a locui *acolo* este privilegiul nostru. În momentul în care ne îndepărtăm de prezența lui Dumnezeu, *tot felul de gânduri ale noastre* vor ieși întotdeauna în evidență în noi, iar gândurile noastre nu se pot apropia niciodată de gândurile lui Dumnezeu despre noi, de „*harul lui Dumnezeu*”.

Tot ceea ce cred eu că pot pretinde nu poate fi har curat, gratuit, nu poate fi „*harul lui Dumnezeu*”. ... Și numai atunci când suntem în comuniune cu El suntem capabili să măsurăm totul și orice prin *harul Său*. ... Dacă rămânem în mod conștient în prezența lui Dumnezeu, nimic nu ne poate zdruncina, indiferent de situație, nici măcar starea tristă a creștinismului din jurul nostru. Pentru că atunci ne bazăm pe Dumnezeu și astfel toate lucrurile devin o oportunitate și o zonă de lucrare a *harului Său*.

A avea cele mai simple gânduri posibile despre har este adevărata sursă a forței noastre ca și creștini credincioși; și umblarea conștientă în har, în prezența lui Dumnezeu, este secretul oricărei sfințenii, al oricărei păci și al oricărei odihne sufletești.

„Harul lui Dumnezeu” este ceva atât de nelimitat și de complet și desăvârșit încât, dacă părăsim prezența lui Dumnezeu chiar și pentru o clipă, nu putem fi pe deplin conștienți de el și nici nu avem puterea de a-l înțelege; iar dacă încercăm să-l găsim în afara prezenței Sale, aceasta se numește transformarea harului în desfrânare. Harul, în adevărata sa esență, nu cunoaște nici limite, nici bariere. Putem fi ceea ce vrem (și nu putem fi mai rău decât suntem), dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, Dumnezeu este doar *dragoste* față de noi. Nici bucuria și nici pacea noastră nu depind de ceea ce suntem noi pentru Dumnezeu, ci de ceea ce *este El pentru noi*, și tocmai acesta este *harul*.

Harul are ca premisă tot păcatul și tot răul care sunt în noi și este revelația binecuvântată că, prin Isus, tot acest păcat și tot acest rău au fost înlăturate. Un singur păcat este mai teribil pentru *Dumnezeu* decât o mie de păcate - nu, ce spun? - decât *toate* păcatele din lume sunt *pentru noi*; și totuși, cu cea mai deplină realizare a ceea ce suntem, tot ceea ce Dumnezeu a binevoit să fie pentru noi este *dragoste*.

Romani 7 descrie starea unui om trezit, dar un om ale cărui considerații au *un singur* centru, iar acel centru este *el însuși*. ... El se oprește *la har*, la simplul fapt că, oricât de rea ar fi starea lui, oricât de rău ar putea să fie, *Dumnezeu este dragoste* și *numai dragoste* pentru el. În loc să se uite la Dumnezeu, pentru acest om totul este doar „eu, eu, eu”. El se uită la el însuși, dar credința se

uită la Dumnezeu, așa cum S-a revelat El în har. ... Și, aș vrea să întreb, sunt eu sau starea mea preocuparea credinței? Nu, credința nu face niciodată din ceea ce este *în inima mea* subiectul preocupării ei. Mai degrabă, ea se preocupă de *revelarea lui Dumnezeu despre Sine în har*.

Harul este legat de ceea ce este Dumnezeu, nu de ceea ce suntem noi, cu singura excepție că însăși măreția vinovăției noastre de păcat face ca dimensiunea „harului lui Dumnezeu” să pară cu atât mai glorioasă. În același timp, nu trebuie să uităm că scopul și efectul necesar al harului este de a aduce sufletele noastre în comuniune cu Dumnezeu, de a ne sfinți, conducându-ne sufletele să-L cunoască și să-L iubească pe Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care cunoașterea harului este singura sursă adevărată de sfințire.

Harul și-a sărbătorit cel mai înalt triumf atunci când vrăjmășia omului L-a alungat pe Isus din lume, iar dragostea lui Dumnezeu a introdus mântuirea prin același act - L-a introdus pentru a face ispășire pentru păcatul celor care L-au respins. În fața celui mai teribil efect al păcatului omului, credința vede cea mai minunată desfășurare a harului divin. ... O, harul lui Dumnezeu! Cât de mult m-am îndepărtat de el, dacă nutresc chiar și cea mai mică îndoială cu privire la dragostea lui Dumnezeu! Limbajul meu va fi atunci: „Sunt nefericit, pentru că nu sunt ceea ce aș vrea să fiu”. Dar nu despre aceasta este vorba. Adevărata întrebare este, dacă *Dumnezeu este așa* cum ne-ar plăcea să fie și dacă Isus este tot ceea ce ne-am putea dori să fie. Dacă conștientizarea a ceea ce suntem sau găsim în noi înșine (deși ne umilește) are alt efect decât acela de a ne spori adorarea a *ceea ce este Dumnezeu*, atunci am părăsit deja terenul harului curat. ...

Dacă există gânduri chinuitoare și neîncredere în tine, vezi dacă motivul nu este că încă spui: „Eu, eu, eu”, și pierzi din vedere harul lui Dumnezeu.

Într-adevăr, este mai bine să ne gândim la ceea ce *este Dumnezeu*, decât la ceea ce *suntem noi*. Această privire asupra noastră înșine este, în esență, aroganță; lipsește adevărata conștientizare a faptului că *nu suntem buni de nimic*. Atâta timp cât nu am recunoscut acest fapt, nu ne vom întoarce niciodată complet de la noi înșine și nu vom privi spre Dumnezeu. ... Dar dacă privim spre Hristos, este privilegiul nostru să uităm de noi înșine. *Adevărata smerenie constă nu atât în a gândi rău despre noi înșine, cât în a nu gândi deloc la noi înșine. Sunt atât de rău încât nici nu merită să mă gândesc la mine*. Ceea ce avem nevoie este să uităm de noi înșine și să privim la Dumnezeu. El este cu adevărat demn de toate gândurile noastre. Și dacă avem nevoie să fim smeriți, atunci când ne uităm la noi înșine, putem fi siguri că tocmai preocuparea cu Dumnezeu va genera această smerire.

Preaiubiților, dacă putem spune, așa cum se spune în Romani 7: „În mine, adică în carnea mea, nu locuiește nimic bun”, atunci ne-am gândit destul la noi înșine. Atunci să ne gândim mai degrabă la El, care a avut gânduri de bine și nu de rău despre noi cu mult înainte ca noi să ne putem gândi la noi înșine! Să examinăm care sunt gândurile Lui de har despre noi și să punem cuvintele credinței în inimile noastre:

„*Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine este împotriva noastră?*” (Romani 8.31).

J. N. D.